

WSOY

Musse & Helium

JAHTIKYYHKYJEN
KYNSSISSÄ

CAMILLA BRINCK

JAHTIKYYHKYJEN KYNSSÄ

OMISTETTU

Tämän kirjan omistan kaikille Mussen ja Heliumin faneille. Suuret kiitokset siitä, että luette kirjoja ja puhutte niistä niin lämpimään sävyyn. Saan teistä inspiraatiota ja voimaa jatkaa kirjoittamista. Ilman teitä tästä matkasta olisi tullut tosi lyhyt ja ikävä. Nyt siitä tuleekin pitkä ja hauska. Siksi haluan lausua erityisen ison kiitoksen sinulle, joka luet tätä kirjaa juuri nyt.

Ruotsinkielinen alkuteos
Musse & Helium: I duvjägarnas klor
Teksti ja kuvitus © Lindrizia AB
Teksti: Camilla Brinck, 2020
Julkaistu Lindrizia AB:n luvalla

Etu- ja takakannen kuvitus: Shen Fei
Kuvitus: Shen Fei
FoE: Jan Jäger

Suomenkielinen laitos © Kati Valli ja WSOY 2023
Werner Söderström Osakeyhtiö
ISBN 978-951-0-48877-5
Painettu EU:ssa

Musse & Helium

**OSA 4:
JAHTIKYYHKYJEN KYNSSÄ**

CAMILLA BRINCK

**KUVITUS SHEN FEI
SUOMENTANUT KATI VALLI**

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Hei, ihana lukijani. On vaikea kuvailla, miten iloinen olen siitä, että juuri sinä olet ollut mukana Mussen ja Heliumin seikkailussa näin pitkään. Ihan uskomatonta, miten paljon kaikkea pienet ystävämmme jo tähän mennessä ovat kokeneet! Ja matkan varrella he ovat oppineet mielettömän monta uutta ja jännittävää asiaa.

Toivon, että sinäkin olet saanut matkaasi osan heidän uusista tiedoistaan ja taidoistaan ja että sinulle on niistä hyötyä elämässäsi. Nyt hiirisisarusten seikkailu jatkuu, ja voin luuvata yhden jutun: vauhtia reissussa riittää jatkossakin.

Kiinnitä siis "fantasiaturvavyösi" ja lähde seuraamaan, miten Musse ja Helium tekevät kaikkensa löytääkseen kultajuuston ja pelastaakseen kuningaskuntansa ilkeiltä jahtikyhyhkyiltä.

Hauskoja lukuhetkiä!

Halauksin Camilla

P.S. Hiukseni eivät tällä kertaa olekaan siniset vaan luumunväriset, ja nyt minulla on otsatukkakin. Minusta se on aika kiva! Hih!

SISÄLLYS:

Johdanto	13
Turvallinen lentomatka	15
Taikapulveri	25
Pyrstösulka	39
Sateenvarjopuun alla	53
Entten tentten tutteli taa	67
Nestemäinen pommi	77
Pomppo-Pallo	89
Pöiiz tieltä	103
Salainen väylä	115
Unikeon viisaudet	127
Vesiputous	143
Hiertymiä peräremmistä	153
Kelluva kikkare	167
Kätketyt kytkimet	177
Kohti jahtikyyhkyjen pesää	193

JOHDANTO

Tervetuloa takaisin seuraamaan Mussen ja Heliumin seikkailua!

Kolmoskirjan lopussa Musse, Helium ja Sulo-kissa lähtivät lentomatkalle prinsessa Frahin lentävien koirien, Jalo-haukun ja Rups-Rupsin selässä. Pienten ystäviemme oli tullut aika jatkaa tärkeää tehtäväänsä. He tiesivät, että heidän on pakko löytää kultajuusto, ja toivoivat, että onnistuisivat samalla paikantamaan Mussen ja Heliumin äidin ja isän.

Juuri ennen lähtöään Musse ja Helium kuuluivat jahtikyyhkyjen saaneen vihiä siitä, että he olivat jälleen matkaamassa Eläinten valtakuntaan. Frahin tiedustelupartio kertoi, että jahtikyyhkyt olivat miehittäneet Eläinten valtakunnan ja Lindrizian välisen rajan vartijoin, jotka olisivat valmiina ottamaan ystävämmme vangiksi heti, kun nämä ylittäisivät rajan.

Miten Mussen ja Heliumin käy? Sen saat tietää vain sinä, joka luet tätä kirjaa. Hypätkäämme taas taikamaailmaan.

TURVALLINEN LENTOMATKA

Sulo, Musse ja Helium eivät olisi hurjimmissa unelmisaankaan voineet kuvitella, että pääsisivät kaartelevaan satumaisen talven ihmemaan yllä kahden lentävän koiran kyydissä. Se oli melkein liian siistiä ollakseen totta, mutta niin se vain tapahtui – ihan oikeasti.

Kun Jalohaukku ja Rups-Rups olivat lentäneet korkean vuoren yli, he muuttivat äkisti suuntaa ja lähtivät liukuun kohti alempana häämöttävää laaksoa. Vauhti oli niin hurja, että vatsassa tuntui. Musse huusi Sulolle ja Heliumille, että nämä pitäisivät lujasti kiinni koirien turkista. Maisema, jonka yli he lensivät, oli epätodellisen kaunis. Lumi näytti pehmeältä kuin pumpuli. Se säihkyi ja kimalteli tuhansissa eri väreissä aina sen mukaan, mikä taivaalla loistavista kolmesta värikkäästä auringosta

kulloinkin sattui siihen säteensä luomaan. Näkymä oli oikea ilo silmälle. Hetken päästä Sulo kuitenkin näki jotakin vähemmän ilahduttavaa.

– Katsokaa, tuolla alhaalla juoksee Galaha! hän huusi ja viittilöi tassullaan.

Musse ja Helium tarrasivat heti tiukemmin kiinni Rups-Rupsin turkkiin ja katsoivat toisiaan pelästyneinä. Vaikka he tiesivätkin, ettei Galaha onnistuisi nappaamaan heitä korkealta ilmasta, jo hirviön nimen kuuleminen tuntui inhottavalta. He tähyilivät alaspäin ja näkivät lopulta ison, valkoisen ja piikikkään hahmon, joka loik-

ki ja sukelteli hangessa ylös alas. Hirviö näytti jahtaavan jotakin eläintä, joka teki parhaansa päästäkseen pakoon. Mussen ja Heliumin mielen valtasi suunnaton kiitollisuus siitä, että Sulo ja he saivat liittää korkealla taivaalla Jalohaukun ja Rups-Rupsin selässä sen sijaan, että yrittäisivät päästä eteenpäin alhaalla lumessa.

Kun he olivat lentäneet vielä jonkin aikaa, Sulo osoitti taas maata kohti.

– Eläinten valtakunnan raja näkyy jo. Olemme perillä! hän sanoi.

Musse ja Helium hihkuivat molemmat riemusta. Koirilla lentäminen oli itse asiassa raskaampaa kuin he olivat luulleet. He olivat puristaneet Rups-Rupsin turkkia niin kovasti, että heidän tassunsa kramppasivat. Koirat, jotka tuntuivat tietävän täsmälleen, mihin olivat matkalla, lähtivät jyrkkään syöksyyn kuin olisivat halunneet laskeutua siihen paikkaan. Nyt kaikkien kolmen matkalaisen vatsa jo heitti voltteja. Tuuli viuhui heidän kuonoaan vasten koko ajan hurjemmin, kun he kiisivät alas.

Jopa Seurakerttu ja lehtipuhuja alkoivat pulista hermostuneesti, ja molempien kasvot vääntyivät kummalliin ilmeeseen.

– Huaah, mikä äkkipudotus! Helium huusi henkeään haukkoen.

– Eikö koirien pitäisi jo vähän hidastaa? Sulo murehti. Maa kun näytti lähestyvän pökerryttävää vauhtia.

– No niin, laskeuduhan nyt nätisti, Musse sanoi ääni vapisten ja taputti Rups-Rupsin selkää.

Heliumia tilanne ei huolestuttanut vähääkään, vaikka kyyti tuntuikin siltä kuin he olisivat lähteneet jyrkkään alamäkeen vuoristoradassa. Olivathan koirat takuulla laskeutuneet maahan satoja kertoja aiemminkin.

– Laskeudu vain ihan rauhallisesti ja nätisti, Helium sanoi ja silitti Rups-Rupsin turkkia.

Heti sen jälkeen molemmat koirat levittivät siipensä, jarruttivat ja laskeutuivat pehmeästi ja varmasti maahan. Onnistuneempaa laskua olisi tuskin kukaan voinut toivoa. Musse puhalsi pitkään.

– Siis onhan lentäminen toki hauskaa, mutta on silti pakko sanoa, että tuntuu ihanalta päästä maahan.

Hän katsoi helpottuneena Suloa, joka nyökkäsi ja totesi olevansa samaa mieltä.

Samassa silmänräpäyksessä Rups-Rups päästi peräjälkeen kolme pierua, joista viimeinen loppui pitkään töräykseen.

Kaikki Seurakerttua ja lehtipuhujaa myöten purskahtivat nauruun. Kaikkein äänekkäimmin hekotti kuitenkin Musse.

– Voi hauvaparkaa... Voi sinun massuasi! hän lohdutteli koiraa huvittuneena.

Sitten hän alkoi viuhtoa tassuaan kuononsa edessä ja sanoi, että oli varmasti paras hypätä alas, ennen kuin haju nousisi heidän nenäänsä asti. Kaikki kolme pomppasivat paniikin vallassa ratsujensa selästä.

Saatuaan maata jalkojensa alle Musse nosti katseensa kohti koiria, kiitti heitä ja sanoi, että he voisivat nyt

lentää takaisin kotiin prinsessa Frahin luo. Koirat tuntuivat ymmärtävän ja vastasivat molemmat haukahtamalla. Myös Helium kiitti heitä mukavasta ja turvallisesta lentomatkasta. Sulo yhtyi toisten kiitoksiin ja totesi, että lentäminen oli itse asiassa ollut hauskeempaa kuin hän oli etukäteen ajatellut. Koirat katsoivat heitä vielä viimeisen kerran ennen kuin alkoivat räpyttää siipiään koko ajan kiihtyvään tahtiin. Sitten he nousivat ilmaan. Musse huusi heidän peräänsä ja pyysi heitä olemaan varovaisia kotimatkinsa ajan. Kun koirat olivat jo korkealla taivaalla, he haukahtivat vielä kerran hyvästiksi. Sulo, Musse ja Helium vilkuttivat ja huusivat kaikki yhteen ääneen:

– Hei hei!

– He ovat niin upeita! Helium sanoi.

– Niin ovat. He ovat koko maailman upeimmat koirat, Musse täydensi ja huokaisi vähän haikeasti, kun Jalo-haukku ja Rups-Rups katosivat vuoren taakse.

– Jaaha, nyt olemme sitten taas ihan yksin, Sulo totesi ja katsoi ympärilleen.

Yhtäkkiä hän hätkähti ja kuiskasi:

– Musse ja Helium! Liikkumatta!

Hiiret kuulivat Sulon äänensävyistä, että kyse oli jostakin vakavasta. He kääntyivät hitaasti katsomaan, mitä vaarallista kissa oli äkännyt.

– Näettekö te saman kuin minä? Sulo kysyi kauhuissaan.

Musse ja Helium eivät olisi halunneet uskoa silmiään. Musse nipisti silmänsä hetkeksi kiinni ja toivoi, että kamottava näky heidän edessään katoaisi sillä aikaa. Niin ei kuitenkaan käynyt. Siinä he nyt seisoivat, rivissä toisella puolen Lindrizian ja Eläinten valtakunnan välistä rajaa: jahtikyyhkyt. Frahin tiedustelijat olivat siis osuneet oikeaan. Jahtikyyhkyt odottivat heitä. Musse astui vais-
tomaisesti askeleen taaksepäin. Hän kysyi Sulolta, uskaltaisivatko jahtikyyhkyt tulla rajan yli Lindrizian puolelle. Sulo pudisti päätään.

– Se on mahdotonta, hän vastasi. – Jahtikyyhkyt eivät kestä kylmää, ja täällä he paleltuisivat hengiltä jo muutamassa sekunnissa.

– Se on sentään onni. Ja nyt, kun sanot niin, muistan-
kin, että Taa-Ta kertoi meille samasta asiasta kotona linnakkeessa, Helium piipitti ja hapuili veljensä tassua omaansa.

Joukon jatkoksi liittyi koko ajan enemmän jahtikyyhkyjä, ja pian raja oli mustanaan ilkeitä linnunkuvatuksia.

– Näkevätkö he meidät, Sulo? Musse kysyi.

– Näkevät. He näkevät meidät ihan yhtä selvästi kuin mekin näemme heidät.

Mussen häntä tärisi samassa tahdissa kuin Heliumin viikkarvat. Helium pohti, mitä heidän oikein pitäisi tehdä.

– Nyt otamme käyttöön ne pikku pussit, jotka saimme Frahilta, Sulo vastasi.

Mussen ilme kirkastui. Hän oli kokonaan ehtinyt unohtaa taikapulverin, jonka Frah oli antanut heille juuri ennen lähtöä. Nythän sille tosiaan tulisi käyttöä.

– Tuo on loistava idea, hän sanoi ja alkoi etsiä omaa pussukkaansa.

Helium huomautti, että heidän pitäisi ottaa pussinsa esiin hitaasti ja varovaisesti. Helium jos kuka tuntee

veljensä läpikotaisin, joten hän tietää, että Musse saattaa innostuksissaan joskus toimia hieman hätäisesti.

– Minulla on jo pussini tässä, Sulo vastasi ja nosti pussin ilmaan.

– Niinpä tietysti, Musse huokaisi, – kun kerran olet aina niin nopea ja tehokas.

Sitten hänenkin tassunsa osui pieneen kangaspussiin, ja hän veti sen repustaan *piiikkuisen* liian nopeasti. Pussi lensi korkealle ilmaan ja pomppasi alastulomatkallaan hänen kuononsa päältä kuin ihmeen kaupalla hänen tassuunsa, jonka hän ehti ojentaa eteensä viime hetkellä.

– Hupsista, se pääsi melkein putoamaan, Musse naurahti vähän nolona ja yritti samalla vältellä Heliumin katsetta.

Hän tunsi, miten Helium mulkaisi häntä vihaisesti sanoessaan:

– Et saa säikyellä meitä tuolla tavalla. Nyt kuuntelet tarkkaan! Kaadetaan jokainen vähän taikajauhetta toiseen etutassuumme ja viskataan sitten pulveri niskaamme. Sen jälkeen meidän pitäisi olla näkymättömiä ainakin jonkin aikaa.

– Ihan mahtavaa! Ovatko kaikki valmiina? Musse kysyi innoissaan.

Sulo ja Helium nyökkäsivät.

PIENTEN SUURTEN SANKAREIDEN SEIKKAILU JATKUU!

Musse, Helium ja Sulo-kissa palaavat Eläinten valtakuntaan prinsessa Frahin lentävien koirien kyydissä. Mutta jahtikyyhkys odottavat heitä rajalla – vain aito, puhdas taika voi pelastaa heidät! Täpärästi he pääsevät jatkamaan matkaansa ja kohtaavat mitä merkellisempiä olentoja: jättimäisen naamioituneen kilpikonna, leplohikäärmeen ja puhuvan veneen. Mutta ihmeellisin on kuvankaunis vakooja, joka raportoi suoraan jahtikyyhkyille: hiirisisarukset ovat pahemmassa pulassa kuin koskaan ennen!

Jahtikyyhkyjen kynsissä on neljäs osa Mussen ja Heliumin seikkailuista kertovassa sarjassa, joka on täynnä taikaa, huumoria ja lämminhenkistä jännitystä. Tarinan parissa viihtyy koko perhe. Camilla Brinckin lastenromaanit on suunnattu 4–10-vuotiaille. Sarjan on suomentanut Kati Valli.

”Erityisen upeita ja viihdyttäviä kirjoista tekee niiden runsas ja värikäs, elokuvallinen kuvitus.”

Iina Hyttinen @iinalaura

”Minä voin kuunnella Mussen & Heliumin tarinoita tuhat kertaa. En uskonut, että kirjat voisivat olla tällaisia! On kuin pääsisi ihan kokonaan toiseen maailmaan!”

Leia, 7v.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-48877-5